

[H. C. Andersen.]

telsen af disse Anlæg. Men jeg vil gerne sige, at den Betænkning, paa Grundlag af hvilken dette Lovforslag er udarbejdet, ikke alene er interessant og lærerig, men er affattet saa klart, at man, selv uden speciel Uddannelse i Røntgenteknik eller Kendskab til Brugen af Røntgenanlæg, ved at beskæftige sig med den meget vel kan faa Kendskab til, hvad det hele drejer sig om i dette Lovforslag. Det er som bekendt i særlig Grad Lægevidenskaben, der har taget Røntgenstrålerne i sin Tjeneste, og det er i denne Henseende interessant at se, at der her i Landet aarlig foretages ca. 40 000 Røntgengennemlysninger, ca. 140 000 Røntgenoptagelser og ca. 30 000 Røntgenbehandlinger, og af disse, oplyses det, er lidt under Halvdelen betegnet som Overfladebehandlinger, Resten Dybdebehandlinger. Heraf fremgaar det, at det er i høj Grad ønskeligt, at Røntgenanlægene er saaledes beskafte, at de i hvert Fald byder den størst mulige Sikkerhed, den mindst mulige Fare saavel for Læger som for Patienter. At Ulykkestilfælde kan indtræffe, er bekendt. Det oplyses da ogsaa i Kommissionens Betænkning, at foruden det kendte Lægedødsfald i Helsingør har i 6 Tilfælde enten Lægen eller Patienten været udsat for alvorlige Uheld, saa alvorlige, at Følgerne har været følelige i længere Tid.

Som den højtærede Minister udtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, har den Kommission, paa hvis Betænkning Lovforslaget hviler, delt den stillede Opgave i to Dele. Den første bestod i Løsning af Spørgsmaalet om tekniske Beskyttelsesforanstaltninger mod Fare ved Røntgen- og andre elektromedicinske Installationer. Det andet Spørgsmaal, som var et rent Undervisningsspørgsmaal, berøres ikke af det foreliggende Lovforslag, og det skal jeg derfor slet ikke komme ind paa. Det tekniske Udvalg, der beskæftigede sig med de Spørgsmaal, som Lovforslaget omhandler, har da prøvet i saa nær Tilknytning til bestaaende Regler som muligt at opstille Regler for den tekniske Udførelse af Røntgenanlæg og for den nødvendige Beskyttelse mod Straalinger fra Anlægget. Med Hensyn til disse Spørgsmaal: den rent tekniske Udførelse og Beskyttelsen mod Straalefare ved Røntgenbehandlinger har Kommissionen ment, at et Lovforslag som det foreliggende vilde være nødvendigt, nemlig et Lovforslag, som giver Indenrigsministeren Bemyndigelse til at udfærdige Reglement for Udførelse og Drift af disse Anlæg. Spørgsmaalet om, hvem der er berettiget til at udføre Arbejdet

ved disse Anlæg, rejser sig da straks, og Svaret herpaa er givet i det foreliggende Lovforslags § 4, nemlig at det er elektriske Installatører, som i Henhold til den gældende Stærkstrømslovgivning har Tilladelse til Udførelses- og Vedligeholdelsesarbejder ved Højspændingsanlæg.

Ser man paa det i § 1, Punkt c, nævnte Spørgsmaal: Undersøgelse af og Tilsyn med Anlægene, rejser det Spørgsmaal sig, hvem dette Tilsyn skal undergives. Det fremgaar af Kommissionens Betænkning, at man der har været inde paa, at Tilsynet kunde underlægges forskellige Myndigheder, enten Sundhedsstyrelsen eller et Samarbejde mellem Sundhedsstyrelsen og Elektricitetskommissionen eller endelig Elektricitetskommissionen alene. Jeg ser, at Ministeren har valgt at følge det første: at lægge Tilsynet under Sundhedsstyrelsen, vel ikke alene, fordi denne Ordning er den simpleste baade for Brugerne af Anlægene og for de administrative Myndigheder — en Ordning, ved hvilken man samtidig opnaar en Beskyttelse mod Højspændingsfaren og en betryggende Løsning af Spørgsmaalet om Beskyttelse mod selve Straalerne —, men vel ogsaa, fordi det er naturligt, at Tilsynet henlægges under Sundhedsstyrelsen og dermed under det Ministerium, under hvilket i Forvejen Sygehusenes Indretning er lagt. Jeg finder det rigtigt, at Indenrigsministeren har valgt at lægge Tilsynet under Sundhedsstyrelsen.

Forpligtelsen til Anmeldelse af alle nu bestaaende Anlæg saavel som af Nyanlæg og af Ændringer i Anlægene forekommer mig at være naturlig og rigtig, naar man skridter til en Lovgivning angaaende Sikkerhed paa dette Omraade.

Af det, jeg her har fremført, vil forstaaes, at jeg paa mit Partis Vegne kan tilsige Støtte til Gennemførelse af Lovforslaget, og jeg ser heller ikke rettere end, at dette Lovforslag maa kunne faa en baade let og hurtig Gang gennem det høje Ting. Dog maa det være mig tilladt at henlede Opmærksomheden paa en Ting, som vi ikke helt har kunnet klare, og som Ministeren, saa vidt jeg kan se, heller ikke har berørt. Lovforslaget er udarbejdet i nær Overensstemmelse med Kommissionens Lovudkast, men dettes § 4 findes ikke i det af Ministeren fremsatte Lovforslag. Denne Paragraf lyder saaledes:

„Den, der driver et af de i denne Lov omhandlede Anlæg, er pligtig at erstatte den Skade paa Person eller Gods, som forvoldes af Anlægget, medmindre det oplyses, at den skadelidte selv forsætlig eller ved Uagtsomhed har foraarsaget Skaden, eller at denne ikke kunde have